

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 455/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. F. K., P., zastúpeného advokátkou JUDr. D. K., P., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Co 153/2010-175 z 13. apríla 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. F. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2011 doručená sťažnosť JUDr. F. K., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 153/2010-175 z 13. apríla 2011, ktorou žiadal vydať tento nález:

„1. Základné právo JUDr. F. K. na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 153/2010-175 zo 13.4.2011 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Co 153/2010-175 zo 13.4.2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť JUDr. F. K. v sume 314,18 Eur na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. D. K., P., do dvoch mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti, sťažovateľ sa domáhal žalobou doručenou Okresnému súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) 15. februára 2007 ako žalobca v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 103/2007 po pripustení zmeny petitu (uznesením okresného súdu z 20. novembra 2008) proti žalovanej M. G. (ďalej len „žalovaná v 1. rade“) zaplata sumy 50,45 € so 6 % ročným úrokom z omeškania od 7. marca 2006 do zaplata a proti žalovanému J. G. (ďalej len „žalovaný v 2. rade“) rovnako zaplata sumy 50,45 € so 6 % ročným úrokom z omeškania od 7. marca 2006 do zaplata ako aj náhrady trov konania, ktorej zaplata žiadal uložiť žalovaným spoločne a nerozdielne. Žalobu odôvodnil tým, že ako advokát poskytoval (na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb s dojednanou tarifnou odmenou) právnu pomoc žalovaným v konaní pred okresným súdom pod sp. zn. 15 C 128/2003 (vo veci M. G., J. G. c/a P. Š. a spol. o zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva) a žalovaná suma zodpovedá jemu dosiaľ žalovanými neuhradenej odmene za jednotlivé úkony právnej služby, ktoré vykonal. Po skončení právneho zastupovania žalovaných im vyúčtoval odmenu a výdavky za právne zastupovanie za jednotlivé úkony celkovo u každého zo žalovaných vo výške 133,44 €. Po zohľadnení zálohy zaplatanej žalovanými zostalo uhradiť každému zo žalovaných sťažovateľovi (podľa jeho vyúčtovania) po 50,45 €.

Sťažovateľ takto vyfaktúroval každému zo žalovaných tarifnú odmenu za tri úkony právnej služby [za prevzatie a prípravu zastupovania 9. júna 2005 podľa § 11 ods. 1

vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „advokátska tarifa“) vo výške 1 154 Sk; za zastúpenie pri pojednávaní 24. októbra 2005 podľa § 13 ods. 3 advokátskej tarify vo výške 923 Sk; za návrh na vykonanie znaleckého dokazovania z 24. októbra 2005 podľa § 13 ods. 3 advokátskej tarify vo výške 923 Sk], ďalej 3 x 150 Sk (režijný paušál) a DPH 570 Sk, z čoho bola odpočítaná záloha zaplatená každým zo žalovaných vo výške 2 500 Sk. Výsledná suma na zaplatenie bola 1 520 Sk (t. j. 50,45 €) pre každého zo žalovaných. Žalovaní však vystavenú faktúru sťažovateľovi neuhradili ani na základe jeho opakovaných výziev.

Žalovaní žiadali sťažovateľovu žalobu zamietnuť, pretože sťažovateľ odmenu (podľa ich názoru) nesprávne účtoval. Zastávajú názor, že im nemala byť účtovaná odmena, resp. trovy právneho zastúpenia pre každého žalovaného osobitne, pretože oni sú manželmi, išlo o jednu nehnuteľnosť v ich bezpodielovom spoluvlastníctve, jednu vec a jeden súdny návrh. Úkony právnej služby neboli robené zvlášť pre žalovanú v 1. rade a zvlášť pre žalovaného v 2. rade. Žalovaní namietali i to, že úkon „*návrh na znalecké dokazovanie*“ bol vykonaný iba ústne do zápisnice na pojednávaní, a nie je samostatným úkonom. Uviedli, že už zálohu 5 000 Sk zaplatili sťažovateľovi spoločne. Podľa ich názoru sťažovateľovi má patriť iba odmena za dva úkony právnej služby po 1 154 Sk plus 2 x režijný paušál a daň z pridanej hodnoty, teda spolu suma 3 047 Sk. Keďže zaplatili sťažovateľovi spolu 5 000 Sk, žiadali súd, aby zaviazal sťažovateľa zaplatiť im rozdiel (64,83 € so 6 % ročným úrokom z omeškania od ukončenia právneho zastupovania 16. decembra 2005 do zaplatenia) a sťažovateľovu žalobu žiadali zamietnuť.

Okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 103/2007-155 z 30. septembra 2010 zaviazal žalovaného v 1. rade zaplatiť sťažovateľovi sumu 50,45 € so 6 % ročným úrokom z omeškania od 7. marca 2006 do zaplatenia a rovnako zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť sťažovateľovi sumu 50,45 € so 6 % ročným úrokom z omeškania od 7. marca 2006 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, zamietol vzájomný návrh žalovaných a zaviazal ich zaplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne trovy konania v sume 210,45 €. Z pripojeného spisu sp. zn. 15 C 128/2003 považoval za preukázané, že sťažovateľ sa zúčastnil pojednávania 24. októbra 2005, ako aj to, že 25. októbra 2005 doručil súdu podanie, ktoré obsahuje otázky pre znalca, ktoré bolo neskôr znalcovi uložené okresným

súdom aj zodpovedať. Z obsahu tohto spisu okresný súd zistil i to, že sťažovateľ oznámil okresnému súdu podaním z 20. decembra 2005, že došlo k vypovedaniu jeho plnej moci pre toto konanie. Keďže okresný súd považoval vykonanie úkonov právnej služby, ktoré sťažovateľ účtoval žalovaným, za preukázané a za správny považoval aj spôsob určenia výšky odmeny za jednotlivé úkony právnej služby, žalobe sťažovateľa vyhovel.

Proti vyhovujúcim výrokom tohto rozsudku podali žalovaní odvolanie, v ktorom zopakovali svoju dovtedajšiu argumentáciu a znova zdôraznili, že sťažovateľ postupoval nesprávne, ak účtoval odmenu za úkony právnej služby pre každého zo žalovaných osobitne, čomu nasvedčuje aj to, že príjmový doklad na zaplatenie zálohy 5 000 Sk vystavil sťažovateľ iba jeden, a nie pre každého žalovaného zvlášť. Proti výroku o zamietnutí ich vzájomného návrhu žalovaní odvolanie nepodali.

Krajský súd rozsudkom č. k. 3 Co 153/2010-175 z 13. apríla 2011 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov konania nárok na náhradu trov nepriznal. Vychádzal z toho, že žalobcovia tvorili v konaní, v ktorom im poskytoval právne služby sťažovateľ, nerozlučné procesné spoločenstvo, ustanovenie § 13 ods. 3 advokátskej tarify sa vzťahuje iba na spoločenstvo samostatné. Celkovo teda sťažovateľovi patrí voči žalovaným právo na zaplatenie iba 4 655 Sk, čo je menej ako zaplatili na zálohe sťažovateľovi, a preto považoval žalobu za nedôvodnú. Sťažovateľovi bol rozsudok krajského súdu doručený 9. mája 2011.

Porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru odôvodnil sťažovateľ v sťažnosti ústavnému súdu tým, že právny názor krajského súdu (na ktorom založil krajský súd zamietnutie jeho žaloby), podľa ktorého sa v prípade nerozlučného spoločenstva odmena advokáta nevypočítava u každého spoločníka v spore a advokátovho klienta samostatne, ale vždy pre všetkých nerozlučných spoločníkov spoločne, popiera účel a zmysel ustanovenia § 13 ods. 3 advokátskej tarify. Výklad tohto ustanovenia krajského súdu neberie do úvahy, že ustanovenie § 13 ods. 3 advokátskej tarify výslovne nerozlišuje medzi samostatným a nerozlučným procesným spoločenstvom klientov advokáta. Navyše, krajský súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, jeho rozhodnutie nerešpektuje minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie. Keďže otázka samostatnosti alebo nerozlučnosti procesného spoločenstva v občianskom súdnom konaní má

procesnoprávny charakter, nemôže mať dopad na ustanovenie § 13 ods. 3 advokátskej tarify, podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 20 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb. Správny a ústavne súladný výklad tohto ustanovenia je taký, že advokát má právo na odmenu voči každému klientovi vo výške zníženej o 20 % za každý spoločne vykonaný úkon v zastúpení klientov. To, že sťažovateľ v pôvodnom konaní zastupoval na základe zmluvy o právnej službe oboch žalovaných, bolo v konaní preukázané. Sťažovateľ poukázal aj na to, že rozsudok krajského súdu v jeho veci je v rozpore s inými rozhodnutiami súdov v analogických veciach.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 153/2010-175 z 13. apríla 2011 tým, že krajský súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil a jednak z dôvodu, že rozhodnutie založil na takej aplikácii § 13 ods. 3 advokátskej tarify, ktorá popiera jej účel a pravidlá ústavne konformného výkladu.

Krajský súd odôvodnil rozsudok č. k. 3 Co 153/2010-175 z 13. apríla 2011 takto:

„Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov; ďalej len O. s. p.), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 204 ods. 1 O. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu prechádzajúce v zmysle zásad

vyplývajúcich z ust. § 212 O. s. p, bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných je dôvodné. ...

Pri rozhodovaní o nároku žalobcu správne postupoval prvostupňový súd, ak si ako dôkaz vyžiadal spis Okresného súdu Prešov sp. zn. 15 C 128/2003. V označenom súdnom konaní žalobca ako advokát na základe udeleného plnomocenstva zo dňa 09. 06. 2005 zastupoval žalovaných v súdnom spore o zdržanie sa zásahov do vlastníckeho práva. Uzavretím zmluvy o poskytnutí právnej pomoci medzi žalovanými ako klientmi a žalobcom ako advokátom sa založil právny vzťah, v ktorom sa v medziach určených vyhláškou o odmenách a náhradách advokátov uplatňuje princíp zmluvnej voľnosti (napr. čo sa týka samej dohody o zmluvnej odmene, o jej druhu, výške a pod.). Účastníci zmluvy sa dohodli na tarifnej odmene (§§ 9, 11 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) a žalovaní zaplatili žalobcovi zálohu vo výške 5 000 Sk. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavuje 1/13 výpočtového základu, lebo vo veci 15 C 128/2003 nebolo možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch. Je nepochybné, že žalobca ako advokát poskytol žalovaným právne služby za tri úkony: prvý úkon – prevzatie a príprava zastupovania zo dňa 09.06.2005, druhý úkon – účasť na pojednávaní 24.10.2005, tretí úkon – návrh otázok pre znalca, ktoré boli vypracované písomným podaním na súd zo dňa 24.10.2005. Ako vyplýva z obsahu zápisnice o pojednávaní vo veci sp. zn. 15 C 128/2003, na pojednávaní dňa 24.10.2005 súd uložil účastníkom aby predložili konkrétne otázky vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu, príp. odbornému vyjadreniu, pričom žalobca písomne vypracoval otázky pre znalca. Z uvedeného teda vyplýva, že účtovaný tretí úkon právnej služby žalobcom bol dôvodný. Keďže žalovaní v konaní 15 C 128/2003 tvorili nerozlučné spoločenstvo, pri náhrade trov konania sa odmena nevypočítava u každého spoločníka samostatne ako pri samostatnom spoločenstve, ale vždy pre všetkých nerozlučných spoločníkov spoločne. Ust. § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. upravuje výpočet odmeny advokáta pri zastupovaní viacerých účastníkov, ust. § 13 ods. 4 citovanej vyhlášky zase výpočet odmeny pri spojenú viacerých vecí do jedného konania. Aplikácia ust. § 13 ods. 3 vyhlášky prichádza do úvahy vtedy, ak advokát v jednom konaní zastupuje viac ako jedného účastníka. Vyhláška pri výpočte výšky odmeny advokáta výslovne nerozlišuje medzi samostatným a nerozlučným spoločenstvom účastníkov. Pri úvahe o tom, na ktoré spoločenstvo účastníkov sa ust. § 13 ods. 3 vyhlášky vzťahuje, možno si pomôcť podstatou

každého spoločenstva. Pri samostatnom spoločenstve (§ 91 ods. 1 O. s. p.) sú spoločníci oprávnení alebo zaviazaní na tom istom alebo aspoň podobnom skutkovom základe, avšak v konaní nejde o ich spoločné právo alebo povinnosť. Ich vzájomná samostatnosť sa prejavuje v tom, že každý z nich môže uplatniť voči odporcovi námietky, ktoré uzná za vhodné a procesné úkony jedného nie sú na prospech ani na ujmu ostatných. Tak isto sa rozhodnutie súdu týka každého osobitne a môže vyznieť voči každému inak. Pri nerozlučnom spoločenstve platia úkony jedného zo spoločníkov aj pre ostatných zo spoločníkov (§ 91 ods. 2 prvá veta O. s. p.). Iba pre niektoré procesné úkony, ktoré sú taxatívne vypočítané v ust. § 91 ods. 2 druhá veta O. s. p. sa vyžaduje súhlas všetkých spoločníkov. Vzhľadom na povahu práva alebo povinností, ktoré sú predmetom konania, rozhoduje sa o nich v jednom výroku, ktorý vyznieva voči všetkým nerozlučným spoločníkom rovnako (priaznivo alebo nepriaznivo). Hmotnoprávny nárok teda neumožňuje, aby bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému spoločníkovi.

Z hľadiska účinkov úkonov právnej služby realizovaných žalobcom v konaní 15 C 128/2003 je možné uzavrieť, že žalovaní tam vystupovali v nerozlučnom spoločenstve (§ 91 ods. 2 O. s. p.), a preto ak žalobca ako advokát robil určitý úkon v mene žalovaných, je potrebné považovať tento úkon stále len za jeden úkon a nie za spoločný úkon.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že výpočet základnej sadzby tarifnej odmeny za poskytnuté právne služby žalobcom za tri úkony predstavujú 3 x 1 154 Sk (1/13 výpočtového základu), režijný paušál 3 x 150 Sk, 19 % DPH 743 Sk, spolu odmena predstavuje 4 655 Sk. Keďže takto vypočítaná odmena, ktorá patrí žalobcovi za poskytnuté právne služby v konaní 15 C 128/2003, je nižšia ako žalovanými zložená záloha 5 000 Sk, žaloba žalobcu je nedôvodná.

Odvolací súd preto zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho vyhovujúcich výrokoch (§ 220 O. s. p.) a žalobu ako nedôvodnú zamietol. “

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky

otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré boli v konaní nastolené. Takto krajský súd reagoval na tvrdenia žalovaných o tom, že niektoré zo sťažovateľom účtovaných úkonov právnej služby účtované byť nemali, ako aj na otázku, z akých dôvodov dospel k záveru o tom, že v prípade nerozlučného procesného spoločenstva klientov advokáta považuje za jediný správny výklad ustanovenia § 13 ods. 3 advokátskej tarify taký výklad, podľa ktorého sa toto ustanovenie na prípady nerozlučného spoločenstva nevzťahuje. Krajský súd neponechal teda bez povšimnutia žiadny z argumentov účastníkov konania, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodnenie jeho rozhodnutia preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku krajského súdu však ďalej tvrdil, že tento je založený na takom výklade a aplikácii dotknutých právnych noriem (§ 13 ods. 3 advokátskej tarify), ktorý nezodpovedá ich účelu a zmyslu a je ústavne nekonformný.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd

a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Vo veci sťažovateľa teda nešlo o prípad, v ktorom by krajský súd formalistickým postupom umožnil presadenie zrejmej nespravodlivosti. Krajský súd naopak dôsledne zvažujúc účel a zmysel aplikovaného ustanovenia právneho predpisu poskytol ochranu žalovaným pred uplatňovaním práva sťažovateľom v situácii, keď nárok sťažovateľa podľa názoru krajského súdu bol nedôvodný. V tomto prípade od krajského súdu ani účel aplikovanej právnej normy, ani história jej vzniku, ani systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávnych princípov nevyžadovali vykladať dotknuté ustanovenie spôsobom, aký sťažovateľ od krajského súdu žiadal. Krajský súd našiel interpretáciou abstraktných noriem, konkrétne právo rešpektujúc ústavné zásady.

Keďže krajský súd svoje rozhodnutie založil na takom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov, ktorý nemožno označiť za ústavne nekonformný alebo nezodpovedajúci dikcii aplikovaných zákonných ustanovení, sťažnosť sťažovateľa neobstojí.

Iba to, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.

Za tejto situácie ústavný súd dospel k záveru, že rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 153/2010-175 z 13. apríla 2011 nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažnosť sťažovateľa preto odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2011